

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

August (Gustar)

nr. 8 (22) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

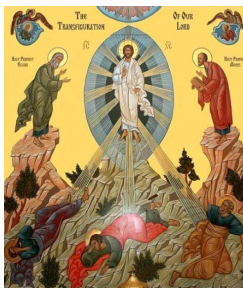
Doamne, ce se întâmplă cu mine?

Citiți în pagina 1

Nu râvniți la oamenii care au
bani, confort, slavă și putere!

Citiți în pagina 8

Schimbarea la față
a Domnului

Citiți în pagina 14

Trei reguli pentru a învăța
copilul să spună adevărul

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în sezonul rece care a trecut, exteriorul bisericii noastre s-a degradat ca urmare a fenomenului de îngheț-dezghet. Astfel, după cum bine ați observat, plăcile ceramice din zona de acces în biserică și, implicit, stratul suport pe care acestea au fost montate, prezintă degradări importante, precum ruperea și dezlipirea acestora, inclusiv deteriorarea în profunzime a treptelor.

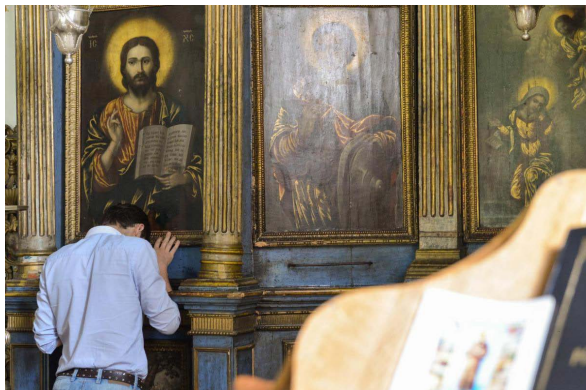
În speranța că biserica noastră face parte integrantă din viața enoriașilor săi, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca, prin contribuția fiecăruia dintre noi, să depășim problemele apărute, să demarăm acțiunile necesare pentru remedierea acestora și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

Doamne, ce se întâmplă cu mine?

Nu de puține ori, la birou sau în viața de zi cu zi, am auzit că este din ce în ce mai greu să ne găsim perechea, să ne înțelegem cu ceilalți și de multe ori simțim o frică ascunsă, trăind într-o continuă stare de neliniște. Este greu să ne facem prieteni. Nu găsim rezolvare problemelor de zi cu zi și, fără să realizăm, grija zilei

de mâine își pune amprenta nu numai pe tot ceea ce suntem, ci chiar și pe suflet. Cu toate că trăim într-o lume a secolului 21 care încearcă să ne ofere nenumărate clipe de bucurie și tot felul de produse care ar trebui să ne îmbunătățească atât viața, cât și pe noi ca oameni, nu reușim să găsim calea către Lumina de care cu toții avem neapărată nevoie, încercându-ne în hățișul gândurilor și uităm să ne punem nădejdea în Cel care a creat tot ceea ce ne înconjoară și pe noi înșine.

Gândindu-mă la o rezolvare a „speței”, mi-a venit în minte o secvență dintr-un film în care un om primește vestea că trebuie să ajungă urgent într-un oraș dintr-un stat vecin. Acțiunea se petrece undeva în Statele Unite ale Americii, dar acest aspect nu are nicio importanță. Fără prea mari pregătiri, și-a luat soția și copiii și a pornit la drum. Soția, pentru că nu reușise să pună ordine în lucruri și să facă bagajul așa cum obișnuia, era neliniștită și punea o mulțime de întrebări: „Cunoști drumul?”, „Dacă li se face foame copiilor, unde vom opri să mâncăm?”, „Dacă vom avea probleme cu mașina, unde le vom rezolva?” și multe altele asemenea. Soțul îi spunea să stea liniștită și că la vremea convenită toate se vor rezolva.

Obosită de întrebările adresate soțului și nefiind mulțumită de asigurările primite, privește în oglindă și observă că cei doi copii, aflați pe bancheta din spate, erau liniștiți și admirau bucuroși peisajele. Observând cât de liniștiți și entuziaști erau, mama i-a întrebat: „Nu vă este frică? Nu sunteți îngrijorați pentru această călătorie?”. Unul dintre ei a răspuns: „Conduce tata, de ce mi-aș face griji?”.

Cred cu convingere că același lucru se întâmplă și în viață. Suntem chemați să ajungem la o destinație. Dacă avem credința că Dumnezeu ne conduce pe drumul

pe care suntem chemați, nu avem de ce să ne facem griji. Cu toate acestea, nu avem încrederea că toate greutățile vieții numai cu ajutorul Lui le putem depăși. Și totuși nu suntem mulțumiți deplin, bucuria ne este atât de fragilă. De ce? Nu ar trebui ca toate câte le avem, toate câte le dorim (sau toate experiențele acestei vieți prin care noi suntem trecători) să ne împlinească? Într-o predică recentă, părintele Iulian a spus că noi suntem trecători în această viață, iar asupra a tot ceea ce avem și ne înconjoară nu suntem decât „administratori”. Nimic nu este al nostru. Nimic nu am adus pe lume odată cu noi și, implicit, nimic nu vom lua cu noi din această lume! Ceea ce cu siguranță ne aparține sunt doar faptele bune și cele rele deopotrivă...

Cu toții am realizat la un moment dat că gândurile care ne invadează mintea nu sunt ale noastre sau, mai bine spus, nu reflectă voința noastră. Aici nu vreau să mă refer doar la alții, ci, și eu am avut momente când mă invadeau diverse gânduri care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce gândeam, cu ceea ce simțeam...cu ceea ce sunt. Atunci am zis: „Doamne, ce se întâmplă cu mine? De unde vin aceste gânduri?”. Cred că trăim într-o mare capcană ce ne-a întins-o vrăjmașul. Să nu uităm că necuratul nu poate face nimic fără voia noastră. În lucrarea intitulată „Despre mărginita putere a diavolului”, Sfântul Ioan Gură de Aur explică de ce diavolul nu are putere fizică asupra noastră. El nu ne poate forța să săvârșim ceva rău. Singura influență pe care o are este asupra gândurilor noastre. Astfel, în a sa lucrare, Sfântul Ioan precizează faptul că, în răutatea caracteristică a diavolului, dacă Dumnezeu i-ar da putere directă asupra noastră, pur și simplu nu am mai exista, dar Dumnezeu nu l-a investit cu această putere. Astfel, putem fi vulnerabili doar în sfera mentală a gândurilor. Oare mai avem timp să realizăm dacă ceea ce gândim pe moment ne este caracteristic nouă? Pentru că suntem atât de invadați de grijile lumești, orbiți cu reclame și prezentări de produse, subconștientul nostru nu mai poate discerne care ne este într-adevăr dorința și ce avem nevoie în viață. Am ajuns în acest secol al „luminii” ca dorințele și nevoile noastre să ne fie create de „ei”, de cei fără chip și dragoste de noi, de cei care venerază doar banul. Iar astfel, gândurile ne acaparează voința, până în clipa în care obosim sufletește și trupește!

Despre această stare de oboseală trupească și mai ales sufletească am mai scris și voi mai scrie, pentru că această stare devine, după părerea multora dintre noi, firească – ceea ce nu ar trebui să fie așa. Discernământul de care cu toții avem nevoie în viață, este pe cale de dispariție; pentru că ne încredem mai mult în tot ceea ce este pământesc, în tot ceea ce este creat de mâini omenești, decât în Domnul Hristos care ne spune: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu

vă voi odihni pe voi”. Oare cum vom putea scăpa de grijile care uneori ne doboară, cum vom putea consolida prietenia cu aproapele nostru sau cum vom putea găsi rezolvare tulburărilor sufletești care se abat peste noi, dacă din dorința intensă a unor plăceri, uitând că tot ce avem acum este trecător, nu apelăm cu încredere la „Doctorul sufletelor și trupurilor noastre”? Dacă acel copil, din exemplul de mai sus, avea încredere deplină de a se lăsa în grija tatălui său, de ce să nu ne lăsăm și noi în grija Tatălui Nostru și să spunem: „Doamne, ție îți încredințez grijile mele!”. Oare nu ne aude? Cu siguranță ne-ar auzi dacă am apela cu încredere la ajutorul Lui, dar, din nefericire, suntem dispuși să apelăm la oricine și la orice, mai puțin la El.

Înclin să cred că această lume, a secolului 21, a reușit pe toate căile ce acum le are la dispoziție (mass-media și mai ales internetul) să ne transforme în „clienți”, într-o așa măsură încât nici noi, la rândul nostru, nu putem vedea că cel de lângă noi nu este „un oarecare”, ci un suflet asemenea nouă. Dar, dacă ne gândim mai bine, sufletul nu se poate cumpăra și nici nu se întreține cu plăceri lumești, cu noutăți din mass-media sau cu ură, ci are nevoie de sentimentul care în noi a cam adormit. Personal, am ajuns la convingerea că doar iubind pe cel de lângă mine, și nu plăcerea, mă va ajuta să mă „trezesc” și să mă liniștesc sufletește.

În această lume care se îndepărtează de tot ceea ce este credință, în care termenul „ateu” este mai des folosit decât numele Domnului Hristos, este întipărită convingerea că dacă vrei ceva trebuie să plătești. În subconștient credem că dacă vom plăti, atunci vom avea. Dar, prin faptul că plătesc ceea ce-mi doresc de fiecare dată atunci când am posibilitatea și simt nevoia, am ajuns efectiv în imposibilitatea să mai vad și nevoia celuilalt. Și cu „ajutorul” acestei societăți de consum în care trăim, încet - încet îmi alimentez egoismul până la măsura în care devin incapabil să mai dau fără să iau. Atunci când nu primesc ce aștept, mă tulbur atât de tare, încât nu pot gândi că este posibil ca cel de lângă mine, în clipa în care eu cer, el să nu poată dăru. Trist, dar așa este.

Domnul Hristos ne-a învrednicit să fim creștini și să-I purtăm Harul, fie că am conștientizat sau nu, iar modelul nostru în viață ar trebui să fie numai Hristos! Poate că sunt păreri care spun că insist prea mult pe acest aspect, dar pentru că suntem atât de „înțețoșați” și chiar orbiți de întunericul dorințelor noastre, ne frământăm cu mintea pentru orice este lumesc ajungând, din nefericire, și la deznădejde, nerealizând că dragostea noastră pentru lumea aceasta este mai mare decât dragostea care ar trebui să fie dată Lui.

Atunci ne vom pune întrebarea: Este păcat? Dacă vom citi din scrierile duhovnicești, vom afla că este păcat atunci când punem plăcerea noastră mai presus de Domnul Hristos, mai presus de bucuria de a fi creștini. Iar pe aproapele nostru îl vedem și îl considerăm cu adevărat aproapele nostru numai când ne poate oferi ceva. Haideți totuși acum, până nu este prea târziu, să punem un început bun prin a-I da slavă Lui Dumnezeu pentru tot ceea ce avem sau nu avem!

Bineînțeles că fiecare dintre noi, atunci când dăruiește, vrea să primească, însă important este cum. Am putea cântări puțin lucrurile gândindu-ne ce cerem și de ce, dar ne aflăm într-o continuă alergătură ce ne fură răgazul de a gândi cât de folositor ne este ceea ce vrem.

Sfântul Apostol Pavel spunea că: „Toate-mi sunt îngăduite, dar nu toate-mi sunt de folos”. Suntem însă atât de „avansați” duhovnicește încât să deosebim nevoia de satisfacerea plăcerii? De multe ori le confundăm, de aceea tristețea înlocuiește adeseori bucuria... Lucrul cel mai bun este măsura, echilibrul ce trebuie să existe între „a da” și „a lua”; nu voi reuși să am măsură dacă privesc viața numai prin prisma dorințelor mele, ci ar trebui să văd și lipsa celuilalt sau durerea lui; nevoia lui de a fi iubit ca suflet, ca om. Este nevoie să iau, să am; dar, pun întrebarea: Îi mulțumesc și Domnului că a încuviințat să iau, să am? La o predică, părintele Iulian a spus că mulți uită să mulțumească lui Dumnezeu motivând lipsa timpului, invocând faptul că dimineața sunt prea grăbiți, iar seara prea oboșiți.

Astfel, timpul ce îl avem la dispoziție îl folosim pentru satisfacerea nevoilor personale, însă nu realizăm că aceasta nu ne ajută să ne împăcăm cu noi, sau mai mult decât atât, să ne împăcăm cu Domnul, ci nu face decât să ne îndepărteze de Harul primit la Sfântul Botez, de cel de lângă noi care are nevoie să fie și el iubit și prețuit; și nu în ultimul rând, de Hristos. Aceasta este cauza fricii de neprevăzut și a singurătății de azi...

Nu cred că aceasta este calea noastră, ci calea dragostei care, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel în epistola sa: „este binevoitoare, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută la ale sale, nu se aprinde la mânie, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr” (1 Cor. 13, 4-5).

Poate dacă am simți mai puternic prezența lui Hristos în viața noastră, nu am mai fi atât de căutători ai plăcerilor lumești. Dar nu simțim profund aceasta tocmai pentru faptul că prin aproape tot ceea ce facem ne îndepărtăm de El, făcând de cele mai multe ori ceea ce nu este bineplăcut Lui. Este însă păcat mare să negăm

prezența Lui în viața noastră! Este ca și cum aș spune că soarele nu răsare și pentru noi, ci numai pentru ceilalți! Depinde de fiecare dintre noi dacă vrea să privească la frumusețea soarelui, gândindu-se la binefacerile lui, sau să se închidă într-o cameră cu geamurile închise și jaluzelele trase. Căci El, Mântuitorul nostru, este singurul care ne respectă pe deplin libertatea și ne lasă timpul necesar să ne decidem ce dorim cu adevărat în viață.

Referitor la frica de neprevăzut, la grija zilei de mâine, la lipsa timpului pentru rugăciune și la mulțimea gândurilor care ne copleșesc, ar fi multe se spus. Închei „pledoaria” mea cu un citat care mi-a plăcut și care mi-a dat mult de gândit referitor la relația Om - Dumnezeu: „Pe om trebuie să-l cunoști ca să-l iubești, pe Dumnezeu trebuie să-L iubești ca să-L cunoști!”.

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

"Omul dezăvârșit este acela care primește cu o egală stare a duhului și cu mulțumire, din mâinile Domnului, schimbările vieții sale, atât pe cele fericite, cât și pe cele nefericite."

*Sfântul Vasile cel Mare
330 - 379*

4 gânduri despre cum să-ți păstrezi pacea sufletului

Trebuie să vă osteniți să fie pace în casa voastră. Din fiecare dintre noi izvorăște pacea. Mai întâi trebuie să avem pacea în noi și apoi o vom răspândi și celorlalți. Vedeți că sunt foarte puțini aici pe pământ, cei smeriți și blânzi, dar sunt fericiți. Nu se vatămă, chiar dacă-i rănești. Oricum te-ai purta cu ei, sunt în pace și liniștiți, te plâng doar pe tine că te chinui atât.

Avem pace atunci când suntem cu Domnul și cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, căci ea ne ajută întotdeauna când o chemăm. Iată reazemul nostru, care nu se schimbă, care este același în veci, care nu se va depărta de la noi, care va fi cu noi în veac!

Omule, nu-ți da pacea ta launtrică pentru nimic în lume. Împacă-te cu tine însuși și atunci se vor împăca și cerurile și pământul cu tine. Vedeți cât de adânci sunt aceste gânduri și de câte ori repetă acest lucru? – Dar nici până astăzi n-am putut ajunge la această treaptă.

Cel mai însemnat lucru este, cred, paza păcii inimii. Să nu vă tulburați cu niciun chip. În inimă trebuie să domnească pacea, liniștea, tăcerea, liniștirea. Vălmășagul gândurilor este starea duhurilor căzute (dracii, duhurile care au căzut de la Dumnezeu). Minteă noastră, așadar, se cere să fie adunată, unită, atentă. Numai în mintea unită se poate sălășlui Dumnezeu Cel Unul.

Sursa: Pace și bucurie în Duhul Sfânt, Editura Predania, București, 2010

Strofe pentru suflet

Să nu-mi iei niciodată Harul Tău!

Poți să-mi iei toată averea,
Să rămân cel mai sărac,
Să n-am nici pâine pe masă
Și nici cu ce să mă-mbrac;

Poți să-mi dai să urc un munte
Și prin valuri să mă treci,
Poți să-mi ceri să lupt cu vântul
Și prin foc să mă încerci;

Pot să-ndur singurătatea,
Frigul chiar și temnița,
Pot să-ndur loviri și lacrimi
Și strâmtoarea cea mai grea;

Dar să nu iei de la mine
Niciodată Harul Tău,
Fără El sunt gol și rece,
Sunt pribeag, pustiu și rău.

Nu mai vreau să simt vreodată
Dorul său sfâșietor,
Fiindcă, Doamne, dintre toate
L-am simțit cel mai greu dor.

Elena J.

Noapte buna!

- Mami, lasă telefonul...
Hai la tati amândoi,
Să-mi repare avionul
Care stă stricat de joi.
A venit de la serviciu
Și e super-obosit,
Nu mai are ochi să vadă,
Nici urechi de auzit...
M-a rugat să-l las în pace,
Pe vreo oră, dar de-atunci
Stă pe net...tot stă...și tace...
Și au trecut 3 ore lungi...
El nimic nu mai aude
Dacă intră-n jocul lui!
Îl întreb și nu-mi răspunde,
E aici...și parcă nu-i...
Mami, lasă telefonul
Și, te rog, nu mă poza,
A-nnoptat și-mi vine somnul,
Poate îmi citești ceva?
Faci un video, se pare
Ca să-l pui pe Instagram
Cum gătești fructe de mare...
Eu vreau pâine cu salam.
- Tati, vrei și tu tartină?
...Tot nu mă auzi deloc...
Merg la somn, că poate mâine
Voi avea mai mult noroc.
Stați cu ochii în ecrane,
Nu mai știu de mă iubiți...
Azi adorm ca și orfanii...
Noapte bună...dragi părinți!

Georgeta Voinovan

Nu râvniți la oamenii care au bani, confort, slavă și putere

Rețeta de mântuire a părintelui Paisie Aghioritul pentru toți cei osteniți și împovărați:

Limitați-vă nevoile materiale pentru că acestea creează poveri înfricoșătoare și neliniști. Nu râvniți la oamenii care au bani, confort, slavă și putere, ci la cei care trăiesc în virtute, înțelepciune și dreaptă credință.

Nu cereți de la Dumnezeu lucruri care întăresc numai trupul, ci cereți, în primul rând, ceea ce este bun și folositor pentru suflet.

Schimbați-vă viața, descoperiți sensul vieții, câștigați timpul pe care l-ați pierdut în călătoria voastră de până acum pe acest pământ.

Nu vă încredeți în cugetul oamenilor lumești.

Vindecați-vă de bolile care domină în viața oamenilor care nu au învățat să postească, să se înfrâneze, să se roage și să nădăjduiască.

Nu deznădăjduiți, Dumnezeu este pretutendeni și îl iubește pe om.

Tăiați orice relație cu răul, trăiți liber, în acord cu voia lui Dumnezeu.

Arătați-vă credința și prin faptele dragostei față de aproapele.

Hotărâți-vă ce vreți mai mult: să plăceți lumii sau să vă întoarceți lângă Dumnezeu.

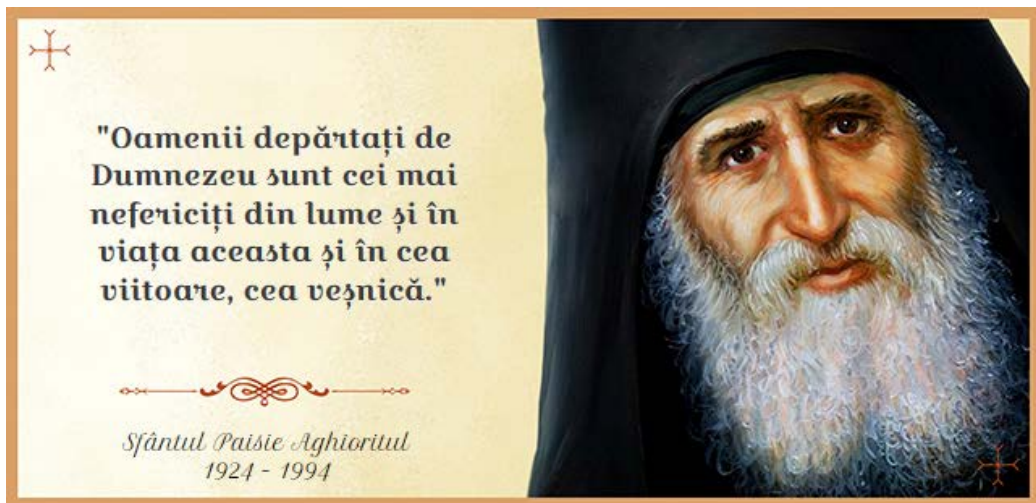
Aproape toate problemele încep de la gură (de la felul în care vorbești, adică) și de asemenea de la cât de mult depinzi de patimile tale.

Să o iubești pe soția ta mai mult decât pe tine însuși. Cu faptele, nu cu vorbele. Și să nu-i vorbești niciodată urât, fiindcă de fiecare dată limba ucide și distruge dragostea. De asemenea, să luați aminte că unii părinți îi răsfăță pe copiii lor și le fac toate voile. Și când răsfăței prea mult pe copil, devine egoist și o va lua pe o cale strâmbă. Mulți părinți au grijă să dea copiilor lor mai mult lucruri materiale. Aceasta este o greșală. Trupul are multe poftes materiale, dar viața scurtă. Sufletul are veșnicie: alt drum, altă călătorie. Sufletul nu sfârșește în pământ, ci la Dumnezeu. Astăzi toți se ocupă de trup, iar nu de nevoile sufletului lor.

– Și care sunt nevoile sufletului, părinte?

– Iată, cum să-ți zic? Nevoile sufletului sunt felurite. Și bucuriile sufletului sunt altele decât cele ale trupului. Trupul ușor îl mulțumești, sufletul nu. Dacă ai bani și te duci într-un magazin mare, trupul este mulțumit. Dar ce poți să găsești pentru sufletul tău într-unul din magazinele acelea mari, cum le zice, supermarketuri, da. Sufletul are nevoie de alte lucruri. Sufletul are nevoie de pace, liniște, comunicare cu Dumnezeu. Pentru a se întreține trupul, este nevoie de bani și de pâinea cea de toate zilele, dar sufletul, pentru a se întreține, are nevoie de talanți dumnezeiești: pâinea cea cerească.

Traducere și adaptare: Laura Enache, doxologia.ro

Trei reguli pentru a învăța copilul să spună adevărul

Iubirea pentru adevăr este sădită în sufletul copiilor de Însuși Dumnezeu. Trebuie însă, ca această vocație naturală să fie ajutată să se dezvolte și să se întărească. Aceasta este lucrarea destinată părinților. Cum să o reușească?

Primul lucru pe care trebuie să îl facă este de a-i povățui de la cea mai fragedă vârstă. Cum se poate realiza aceasta? Sunt trei reguli de bază:

a) Să îi învățați pe copiii voștri să iubească adevărul, gândindu-se la Dumnezeu. Copilul trebuie să știe că Dumnezeu, care este Adevărul cel veșnic și neschimbat, dorește ca și noi să spunem întotdeauna adevărul. Numai atunci copilul va urî minciuna, când va înțelege că și Dumnezeu o urăște și o condamnă. Numai iubirea de adevăr, care se întemeiază pe credința și iubirea față de Dumnezeu, va putea să treacă prin orice încercare.

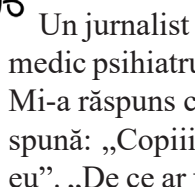
b) Să vă purtați cu copiii voștri cu simplitate și sinceritate. Să credeți în spusele lor, dacă sunteți siguri că nu spun minciuni. Nu le cereți niciodată să jure, pentru a vă încredința de adevărul celor afirmate. Dacă aveți vreo îndoială în ceea ce privește adevărul afirmațiilor lor, nu o arătați din prima clipă, încercați să vă asigurați că acesta a spus într-adevăr o minciună. Și dacă acest lucru s-a întâmplat,

chemați-l lângă voi, priviți-l în ochi cu seriozitate, dar și cu iubire, și spuneți-i următoarele: Dumnezeu ne cere să spunem adevărul. El este Atotștiutor, cunoaște și cele mai ascunse gânduri ale noastre și îi cunoaște și pe cei care spun minciuni. Pe fața copilului va apărea îndată înroșirea provocată de rușine. Va spune adevărul și nu va mai minți niciodată.

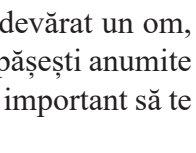
c) Să arătați întotdeauna față de copiii voștri că și voi iubiți și respectați adevărul. Să fiți sinceri și direcți în tot ceea ce faceți.

Mai întâi de toate să cinștiți adevărul dumnezeiesc, credința și legea lui Dumnezeu. Nu vă arătați niciodată neglijenți sau nepăsători față de credință. Nu dați niciodată ocazia copiilor voștri să audă expresii de genul: „nu este necesar să creadă cineva în Dumnezeu; este de ajuns să fie un om cinstit”. Prin astfel de exprimări, care din păcate se aud foarte des, se imprimă un duh de minciună de sine, duhul celui viclean. Dacă veți pronunța în fața copiilor astfel de concepții greșite și mincinoase, veți distruge în inima lor orice sentiment de respect și de iubire față de adevărul de credință și față de orice alt adevăr.

Sursa: Irineu, Episcop de Ecaterinburg și Irbițk, Mamă, ai grijă!, Editura Egumenița, pp. 38-39

Un jurnalist și scriitor american, Jim Bishop, scria: „Am întreb odată un medic psihiatru ce anume considera drept cea mai gravă greșeală a părinților. Mi-a răspuns că greșeala cea mai mare pe care o fac cei mai mulți este să-și spună: „Copiii mei nu trebuie să treacă prin greutățile prin care am trecut eu”. „De ce ar fi asta o greșeală?”, l-am întreb. Răspunsul lui este demn de reținut: „Ceea ce te face să fii omul care ești, dacă ești cu adevărat un om, este tocmai faptul că ai întâmpinat greutăți, că a trebuit să depășești anumite situații dificile, că uneori multe ți-au stat împotriva, că a fost important să te cațări, să te strecorei, să te târăști, pentru a ajunge în vârf”.

Pr. Anthony Coniaris

Ce înseamnă afundarea de trei ori în apa botezului?

Actul cel mai important al slujbei botezului este întreita afundare a pruncului, de către preot, în apa sfințită din cristelniță, cu formula sacramentală: „Se botează robul/ roaba lui Dumnezeu (X)...”. Această întreită afundare, pe de o parte arată că temeiul credinței noastre este Sfânta

Treime, iar pe de alta închipuiește cele trei zile cât a stat Domnul în mormânt; prin afundarea în apă închipuim moartea noastră pentru viața în păcat de până aici și îngroparea noastră împreună cu Hristos, iar prin ieșirea (scoaterea) din apă închipuim învierea noastră împreună cu El, pentru viața cea nouă, în Hristos.

Prin botez, spălându-ni-se păcatele, ne facem astfel părtași morții și învierii lui Hristos, intrăm într-o viață nouă, suntem morți pentru păcat și înviem pentru Dumnezeu, după cum arată Sfântul Apostol Pavel (Romani VI, 3-11). De aceea, „noi totdeauna purtăm în trup moartea lui Hristos, ca și viața lui Iisus să se arate în trupurile noastre” (II Corinteni IV, 10).

Fiecare creștin de curând botezat devine de fapt un hristofor (purtător de Hristos) și poate spune, cu Sfântul Pavel: „M-am răstignit împreună cu Hristos și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine (Galateni II, 20). De aceea, pe bună dreptate cântau odinioară la Paști neofiiți care primiseră în ajun botezului: „Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă ridic împreună cu Tine, înviind Tu...”.

Forma de săvârșire a botezului prin întreita afundare completă în apă era generală în Biserica veche, fiind reglementată prin orânduiri bisericești. Botezul prin turnare sau stropire n-a fost admis decât pentru cei bolnavi, care nu puteau suporta afundarea în apă (botezul clinicilor, adică al celor ce stăteau culcați). El a fost admis sporadic și în cazuri normale în Apus începând prin secolul IX, iar mai târziu s-a generalizat peste tot în Biserica Romano-Catolică, de unde l-au moștenit și protestanții de toate nuanțele.

Sursa: www.doxologia.ro

Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

Luna lui Gustar stă, înainte de toate, sub acoperământul acelei ființe, unice sub cer, Sfânta Fecioară Maria, care a adunat întru sine cele mai înalte paradoxuri. Deși a primit ea însăși viața de la Dumnezeu, a dat viață Celui din care izvorăște Viața; a fost Fecioară dar a fost și Mamă; a fost femeie dar a avut viață îngerească; a fost o copilă dar a avut mintea plină de cea mai desăvârșită înțelepciune; a fost prea-curată și a cunoscut adâncurile smereniei; a suferit pentru Fiul ei urât de lume, dar a iubit cu bucurie întreaga lume și, în final, prin Adormirea ei, a plecat din lume, dar nu a părăsit lumea.

Acestei ființe minunate și unice îi dedicăm postul care a început la 1 August, dar amintindu-ne mereu că ea este cea care ni L-a adus pe Dumnezeu în cea mai mare intimitate cu noi, dându-I trup din trupul ei. De aceea, rugăciunea ei în fața Lui Dumnezeu este cea mai puternică tocmai datorită acestei calități unice de Mamă pe care o are în raport cu Cel de Sus.

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluiește-ne pre noi!

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Iulian

Schimbarea la față a Domnului (Pobrejenia)

Schimbarea la față a Domnului este prăznuită pe 6 august. Această sărbătoare amintește de minunea petrecută pe muntele Tabor, unde Hristos își descoperă dumnezeirea Sa prin natura umană pe care a asumat-o.

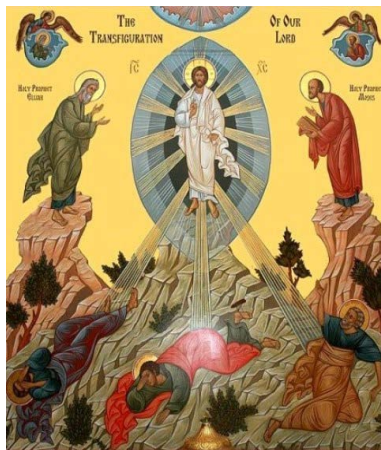
Evangelistul Matei spune „Și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 2), în vreme ce evangelistul Marcu spune că veșmintele Lui s-au făcut albe ca zăpada (Marcu 9,3). Faptul că Evangelistul Matei spune despre chipul lui Hristos că era „ca soarele”, iar Luca, vorbind despre veșmintele Sale, menționează că „erau ca zăpada”, ne descoperă că firea omenească nu a fost absorbită de cea dumnezeiască în Hristos, căci „zăpada” nu a fost topită de „soarele” din El. Amintim că firea umană și dumnezeiască din Hristos sunt unite în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit în Hristos.

Sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului datează de la începutul sec. al IV-lea, când Sfânta Împărăteasă Elena zidește o biserică pe Muntele Tabor. Această sărbătoare începe să fie menționată în documente din prima jumătate a secolului al V-lea. În Apus, sărbătoarea Schimbării la Față s-a generalizat mai târziu, prin hotărârea luată de papa Calist III ca mulțumire pentru biruința creștinilor asupra turcilor la Belgrad, în anul 1456.

Există obiceiul ca în această zi să se facă pomenire generală a celor trecuți la cele veșnice (Biserica Rusă). În unele zone, de sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului se aduc la biserică struguri, care se împart credincioșilor.

Deși ne aflăm în postul Adormirii Maicii Domnului, Biserica a rânduit ca pe 6 august, de sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, să se facă dezlegare la pește pentru bucuria praznicului.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Adormirea Maicii Domnului

Sfânta Maria Mare sau Adormirea Maicii Domnului este sărbătorită pe 15 august. Este ziua în care facem pomenire de mutarea ei din această viață, la cea veșnică. Mărturii despre existența sărbătorii Sfintei Marii avem începând cu secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului începe să se dezvolte foarte mult. Însă, cinstirea Maicii Domnului este prezentă înainte de această perioadă. Locul de origine al sărbătorii Sfintei Marii este Ierusalimul, orașul în care se păstrează mormântul Maicii Domnului, în apropierea Grădinii Ghetsimani.

Ori de câte ori vorbim de Sfânta Maria Mare sau Adormirea Maicii Domnului trebuie să vestim moartea ei. Fecioara Maria și-a dat sufletul în mâinile Fiului ei. A murit cu moartea noastră, pentru că a împărtășit nașterea noastră. N-a fost zămislită în chip „imaculat”, într-un mod unic și diferit de al nostru; nu i s-a dat o natură specială, incapabilă de păcat. Din acest motiv nu a fost ferită de moarte.

Așadar, moartea Maicii Lui Dumnezeu a fost o moarte adevărată, asemenea morții oricărui om. Potrivit Tradiției, a fost îngropată într-un mormânt din Ghetsimani, iar după trei zile, mormântul ei a fost găsit gol. Fiind Maica Celui ce a biruit moartea, nu rămâne în moarte, ci se ridică mai presus de ea prin puterea Fiului ei. După cum mormântul Domnului a rămas gol, tot astfel rămâne și mormântul Maicii Sale. Cele două morminte rămase goale ne vestesc că și mormintele noastre vor rămâne goale, că nu vor fi locuri de veci.

Maica Domnului este singura persoană dintre sfinții Bisericii Ortodoxe care are o rânduială liturgică a punerii în mormânt, asemănătoare cu cea a Mântuitorului. Credincioșii care participă la Slujba Vecerniei Adormirii Maicii Domnului cântă imnuri precum Prohodul și Bindecuvântările Maicii Domnului, iar Epitaful Maicii Domnului este purtat în procesiune împrejurul locașului de cult, precum este purtat cel al Mântuitorului în Vinerea Mare. Această rânduială nu are menirea de a pune un semn de egalitate între ea și Hristos, ci de a arăta înrudirea cu Fiul ei.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - August 2018

- 1 M Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 Mc. Macabei (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului)
 2 J Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare
 3 V Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea
 4 S Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
 5 D **Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț**

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

- 6 L (†) Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)
 7 M †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Mc. Narcis, Patr. Ierusalimului (Post)
 8 M Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei
 9 J Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
 10 J Sf. Mc. Arhid. Lavrentie; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit
 11 S †) Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid. (Dezlegare la ulei și vin)
 12 D **Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton (Dezlegare la ulei și vin)**

Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11

- 13 L Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (Odovania Praznicului Schimbării la Față) (Post)
 14 M Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia (Prohodul Maicii Domnului) (Post)
 15 M (†) Adormirea Maicii Domnului (Dezlegare la pește)
 16 J Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fi ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; † Cuv. Iosif de la Văratec
 17 V Sf. Sfințit Mc. Miron; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
 18 S Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
 19 D **Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla**

Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16- 26; glas 3, voscr. 1

- 20 L Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor
 21 M Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust
 22 M Sf. Mc. Agatonic, Antuza, Zotie, Irineu și Or
 23 J Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului)
 24 V Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
 25 S Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
 26 D **Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic**

Duminica a XIII-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ap. I Corinteni XVI, 13-24; Ev. Matei XXI, 33-44; glas 4, voscr. 2

- 27 L Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei
 28 M Cuv. Moise Etiopianul; Sf. Mc. Diomid; Sf. Ana Proorocița, fiica lui Fanuel
 29 M (†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Teodora (Post negru)
 30 J Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; † Cuv. Ioan de la Râșca și Secu
 31 V Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

18,00 - 18,45

Vecernia

18,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

<i>Doamne, ce se întâmplă cu mine?</i>	<i>1</i>
<i>4 gânduri despre cum să-ți păstrezi pacea sufletului</i>	<i>6</i>
<i>Strofe pentru suflet</i>	<i>7</i>
<i>Nu râvniți la oamenii care au bani, confort, slavă și putere</i>	<i>8</i>
<i>Trei reguli pentru a învăța copilul să spună adevărul</i>	<i>10</i>
<i>Ce înseamnă afundarea de trei ori în apa botezului?</i>	<i>12</i>
<i>Cuvântul părintelui paroh</i>	<i>13</i>
<i>Schimbarea la față a Domnului (Pobrejenia)</i>	<i>14</i>
<i>Adormirea Maicii Domnului</i>	<i>15</i>

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciu

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424